

[Laurits Pedersen.]

Ansvarer over paa Kreditorerne — i denne Forbindelse vil det væsentlig blive Kreditforeninger og Sparekasser, der faar Ansvarer —, hvis de ikke har økonomisk Magt til at give saadan Henstand.

Der er ogsaa visse Pengeinstitutter, der endnu ikke er færdig med Behandlingen af Debitorerne fra 11. Juni Termin 1936, og det var maaske rimeligt, at man ogsaa optog Forhandling om, hvorvidt det ikke var lige saa, maaske mere nødvendigt at træffe Bestemmelse om en Henstand for disse Debitorer, i Stedet for at tage 11. Juni 1937 med. Men jeg vil tro, at vi i et kommende Udvalg ret hurtigt kunde faa at vide, hvorledes Regeringen stiller sig med Hensyn til Spørgsmaalet om, at denne Henstandslov kan faa den rigtige Virkning over for dem, der skulde nyde godt af den. I øvrigt er mit Parti villig til at forhandle og kan selvfølgelig ikke undlade at medvirke til at gennemføre en saadan Henstandslov.

Hasle: Socialdemokratiets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen, udtalte, at den her foreslaaede Lov var baseret paa Frivillighedsprincippet, og at det derfor ikke var nogen særlig vidtgaaende Foranstaltning, man her traf, ikke noget særlig vidtgaaende Indgreb. Det ærede Medlem har formelt Ret i, at Forslaget er affattet saaledes, at Kreditorerne ikke kan tvinges til at indgaa paa denne Henstand, men jeg tror dog, det ærede Medlem slap for let om ved, hvad der faktisk ligger bagved, nemlig dette, at Kreditorerne og ikke mindst Kreditforeningerne i meget stor Udstrækning af deres Interessenter faktisk vil blive tvunget til at indgaa paa denne Henstand. Jeg tror, det vil være meget almindeligt, at en Kreditforenings Direktion ikke vil kunne modstaa et Pres fra Debitorernes Side, naar Lovgivningen virkelig aabner Kreditforeningen Udvej til at holde sin Fordring tilbage, uden at den derved mister sin Fortrinsret. Men naar det efter min Opfattelse vil gaa saaledes, at Henstandsydelse i stort Omfang vil blive til Virkelighed — jeg maa for øvrigt ogsaa gaa ud fra, at Regeringen maa mene noget saadant, for ellers var der ikke megen Interesse ved Forslaget — saa rejser sig det Spørgsmaal: Kan man virkelig paa-

lægge Landets Kreditforeninger en saadan ny Henstandslovgivning, har man virkelig nogen Sikkerhed for, at Kreditforeningerne har likvide Midler til at gaa ind i en ny Henstandslovgivning?

Det er mig bekendt, at den højtærede Indenrigsminister for nogle faa Dage siden havde indkaldt Landkreditforeningernes Ledelse til Drøftelse af Spørgsmaalet om at starte en fælles Serie til Dækning af Grundforbedringslaanene, idet det saa vistnok var Kreditforeningernes Mening ikke at bringe de Kasseobligationer, der derved vilde blive udstedt, paa Markedet, men henlægge dem til Kreditforeningernes Reserverfonds, hvor jo Kreditforeningerne i Forvejen har Obligationer for tidligere Henstandsbeløb. Det er mig ogsaa bekendt, at under Forhandlingerne fik Kreditforeningernes Ledelse at vide, at det her foreliggende Lovforslag var blevet fremsat eller vilde blive fremsat paa Rigsdagen, og at man derefter maatte erklære, at man ikke yderligere kunde deltage i Drøftelserne om Oprettelse af denne nye Serie til Grundforbedringslaan. Dette viser jo bedre end noget andet den vanskelige Situation, der foreligger. Det viser efter min Opfattelse ikke nogen Uvilje fra Kreditforeningernes Side hverken over for Grundforbedringslaanene eller over for denne Lovgivning, men det viser en udpræget Betænkelighed med Hensyn til Muligheden af at kunne opfylde de Forpligtelser, som Staten lægger paa Kreditforeningerne.

Jeg er ganske klar over, at dette vil blive imødegaaet med, at Henstanden jo er frivillig, og Kreditforeningerne kan jo lade være, men, som jeg begyndte med at sige, jeg tror ikke meget paa Frivilligheden, og hvis det virkelig er Tilfældet, at man maa regne med, at Kreditforeningerne siger nej, ja, saa maa jeg spørge: Hvad godt er der saa ved denne Lovgivning: Saa bliver den jo ikke til noget. Men formentligt vil det være det rigtigste at give Kreditforeningerne Lejlighed til at fremkomme med deres Syn paa Sagen, og jeg vil derfor allerede af den Grund foreslaa, at Forslaget henvises til et Udvalg, hvor man eventuelt kan drøfte Finansieringen af denne Lovgivning.

Rent principielt maa jeg naturligvis ogsaa sige, at det kommer jo ikke som nogen behagelig Ting, at vi nu paa ny skal have